Тріщали предвічні зруби,
летіли ґонти, як пір'я:
руйнували дерев’яне чудо
людської праці та віри.
І, вписані в лагідні гори,
востаннє хиталися бані,
вмирали ясно і гордо,
так, як вмирають останні.
Це умирали століття,
це помирало прекрасне…
З розпуки дробилися на дровіття
золоті грона іконостасу.
І шукали між бур’янами
вічний спочинок ікони.
І плакала в недотрощеній рамі
гуцульська мадонна.
І Юр, в невідомім двобою
втративши руку і списа,
півроздятою головою
востаннє навкруг дивився,
як довго стояв ще реквієм
і як лягав він на трави,
на осиротілі смереки
густим непрозорим трауром.